

όλοι οι παίχτες έπιναν από ένα κονιάκ και πλήρωναν οι νικημένοι. Γινόταν όμως χαλασμός κόσμου αν πετύχαινε η βερτίνα να 'ναι στο χέρι του ενός από τους αρχηγούς των ομάδων και το κάρφωμα γινόταν από τον άσσο που βαστούσε ο άλλος αρχηγός. Τότε τα κονιάκ πολλαπλασιάζονταν και κερνούσαν και όλους που παρακολουθούσαν γύρω από το τραπέζι. Αν τυχαίως ήταν και ο Φωτής του Κούντουρου γύρω στο τραπέζι αυτός έπαιρνε δυο κρασιές, γιατί το κρασί ήταν πιο φτηνό από το κονιάκ και αυτός έπαιρνε πάντα κρασί.

Μετά την πιο πάνω παρεμβολή ερχόμαστε πάλι στην γριά Κακουλλού. Με το θάνατο του άντρα της άρχισε να πίνει λίγο κρασί για να ξεχνά τα βάσανα της, όπως έλεγε, αλλά σιγά σιγά της έγινε συνήθειο και δεν μπορούσε το βράδυ να

δειπνήσει και να κοιμηθεί χωρίς να πει ολόκληρη την ποτίλια από κρασί, μέχρι το θάνατο της.

Κάθε απόγευμα βλέπαμε τη γριά Κακουλλού να κατεβαίνει από τους Χ' ΄ Πιερίδες, που 'ταν το σπίτι της, με την αδειανή ποτίλια του κρασιού στο χέρι, στην πλατεία που ήταν τα καφενεία για να τη γεμίσει με κρασί. Στο δρόμο της μικροί συνήθως κορίτσια την πείραζαν ρωτώντας την πάντα: «Πόσων χρονών είσαι θκεια Κακουλλού»; Η στερεότυπη απάντηση στην πρώτη ερώτηση ήταν πάντα: «'Ηντα ξέρω η καϋμένη, χαρκέστε αυθιμούμαι»; Στην επιμονή των μικρών και στη δεύτερη ερώτηση τους «Είσαι καμιά σαρανταριά χρονών θκεια Κακουλλού»; απαντούσε πάντα όσων χρονών και αν της έλεγαν πως ήταν: «'Οί ρα η γέρημη εν-είμαι τόσο μεγάλη».

Κ. Γ. Χώπλαρος

Τίποτε τ' όρθιο

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ

Όχι!

Τίποτε τ' όρθιο

δε θα 'βρισκες στο διάβα σου

πίσω να φέρεις στους γονιούς,

μικρέ Ορέστη,

σαν την απελπισμένη

ρομαντική απόφαση

έπαιρνες

να μπεις στου παππού το χωριό

τα Λιμνιά της Αμμόχωστος.

πίσω να φέρεις

τα παλιά του βιβλία.

Να πως κατάντησαν

το εξωτερικό της εκκλησίας του παππού:

Ρούχα, καλάθια, μπουκάλια,

εικόνες, ξύλινοι σταυροί

σε μια μακάβρια σύνθεση...

Αλήθεια, τι να πρωτοδιαλέξεις;